

Sygn. akt: II C 8/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach II Wydział Cywilny Ośrodek (...) w R.

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Katarzyna Banko
Protokolant:	Bogumiła Brzezinka

po rozpoznaniu w dniu 03 marca 2015 roku w Rybniku

sprawy z powództwa J. K. (J. K.)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę i ustalenie

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. K. dalsze zadośćuczynienie w kwocie 45.000,00 (czterdzieści pięć tysięcy) złotych ustawowymi odsetkami:

a. od kwoty 20.000,00 (dwadzieścia tysięcy) złotych od dnia 15 października 2010r.,

b. od kwoty 25.000,00 (dwadzieścia pięć tysięcy) złotych od dnia 18 października 2012r.

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda skapitalizowaną rentę wyrównawczą za okres od 30 maja 2010r. do 28 lutego 2015r. w kwocie 57.000,00 (pięćdziesiąt siedem tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 03 marca 2015r.;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda rentę w kwocie 1.000,00 (jeden tysiąc) złotych miesięcznie płatną do dnia 10-go każdego miesiąca począwszy od marca 2015r. z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;

4. ustala, że pozwany (...) S.A. w W. będzie ponosić odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 30 maja 2010r., które mogą ujawnić się u powoda J. K. w przyszłości;

5. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

6. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.434,00 (dwa tysiące czterysta trzydzieści cztery) złote tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

7. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka (...) w R. kwotę 6.207,37 (sześć tysięcy dwieście siedem 37/100) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

8. oddala wniosek o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powód J. K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 października 2010r. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość wobec powoda za skutki wypadku z dnia 30 maja 2010r.; zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu; nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności w przypadkach prawem przepisanych.

W uzasadnieniu powyższego żądania podano, że w dniu 30 maja 2010r. w W. doszło do wypadku drogowego. E. W. naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w taki sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,76 promila alkoholu we krwi, kierowała samochodem marki V. (...) o nr rej (...) i jadąc w kierunku ul. (...) na łuku drogi w prawo nie zachowała należytej ostrożności w wyniku czego zjechała na przeciwny pas ruchu, gdzie uderzyła czołowo w pojazd marki P. o nr rej. (...) jadący prawidłowo w kierunku ulicy (...). W skutek tego zdarzenia kierujący pojazdem P., powód J. K. doznał obrażeń ciała. Pojazd sprawcy ubezpieczony był w chwili wypadku od odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie pozwanego. W efekcie powyższego wypadku powód został przewieziony do Oddziału (...) Urazowego Szpitala w W. gdzie stwierdzono u niego wieloodłamowe złamanie stropu panewki prawego stawu biodrowego i zwichnięcie głowy kości udowej ku tyłowi. W szpitalu tym powód został poddany szeregom specjalistycznych konsultacji i badań medycznych oraz zastosowano wyciąg bezpośredni na prawą kończynę dolną. Powoda wypisano ze szpitala w dniu 02 lipca 2010r. z zaleceniem kontroli w poradni urazowo ortopedycznej i zakazem obciążania kończyny. W trakcie leczenia pozaszpitalnego zdiagnozowano u powoda złamanie rzepki prawej. Powód cały czas kontynuuje leczenie w poradniach specjalistycznych ortopedycznej i rehabilitacyjnej. Do chwili obecnej porusza się za pomocą 2 kul łokciowych. Z uwagi na powstanie pourazowych zmian zwyrodnieniowych prawego stawu biodrowego powód oczekuje na operację endoprotezy stawu biodrowego, jednakże z uwagi na długą listę oczekujących przeprowadzenie operacji jest zaplanowane w 2014r. W związku z powyższym leczenie powoda nie zostało zakończone, a rokowania co do stanu jego zdrowia są niepewne. Stan psychofizyczny powoda po przebytych wskutek wypadku z dnia 30 maja 2010r. urazach i związanym z nimi leczeniem jest nadal bardzo zły. Powód jest załamany swoją obecną sytuacją. Wypadek spowodował, że powód jest znacznie ograniczony ruchowo, a w okresie powypadkowym wymagał wzmożonej pomocy osób trzecich przy wykonywaniu czynności dnia codziennego. Do chwili obecnej powodowi towarzyszy ból okolic doznanych urazów. Ponadto powód wymaga specjalistycznych kontroli lekarskich, na których uczęszczanie, wobec skutków w/w wypadku, było i nadal jest konieczne. Dodatkowo powypadkową sytuację powoda pogarsza fakt, że w związku z doznanymi obrażeniami ciała nie jest zdolny do wykonywania pracy zarobkowej. Powód z wykształcenia jest elektromonterem, natomiast przed wypadkiem pracował jako budowlaniec. Przed wypadkiem przeszedł pozytywnie rozmowę kwalifikacyjną i miał podjąć pracę na stanowisku pracownika budowlanego w firmie Handel – Usługi należącej do A. T. (1). Z uwagi na doznane obrażenia ciała w wypadku i brak zdolności do wykonywania pracy umowa nie została zawarta. Od dnia wypadku do chwili obecnej powód nie otrzymuje żadnych świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Powód ma orzeczoną niepełnosprawność stopnia lekkiego i obniżoną zdolność do wykonywania pracy zarobkowej. W dniu 08 września 2010r. powód zgłosił pozwanemu szkodę, zaś w dniu 08 października 2010r. przesłał dalszą dokumentację medyczną z leczenia powypadkowego. Pozwany pismem z dnia 08 października 2010r. przyznał powodowi kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwotę 500,00 zł jako ryczałt na koszty związane z leczeniem. Następnie decyzją z dnia 02 listopada 2010r. pozwany zdecydował się przyznać powodowi łącznie kwotę 30.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia i 372,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki lecz z uwagi na zastosowanie instytucji przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody pomniejszył wskazane kwoty o 50 % oraz potrącił wcześniej wypłaconą kwotę 5.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. W rezultacie pozwany w związku z decyzją z dnia 02 listopada 2010r. wypłacił powodowi kwotę 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 186,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki. W tym stanie rzeczy powód dochodzi dalszego zadośćuczynienia.

Pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Ponadto pozwany wniósł o zawiadomienie o toczącym się postępowaniu sprawcy wypadku – E. W., powyższy

wniosek uzasadniając faktem roszczenia regresowego, gdyż kierująca pojazdem znajdowała się w chwili wypadku w stanie nietrzeźwości.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany podał, że Komisja Lekarska (...) S.A. uznała wskazane przez powoda obrażenia ciała jako pozostające w związku z wypadkiem z dnia 30 maja 2010r. przyznając mu z tego tytułu 25 % trwałego uszczerbku na zdrowiu. Nie uznano złamania rzepki prawej jako obrażenia pozostające w związku przyczynowym ze wskazanym wyżej wypadkiem drogowym. Ponadto powód twierdził, że w dacie wypadku zwolniony był z ustawowego obowiązku używania pasów bezpieczeństwa z powodu zdiagnozowanej przepukliny brzusznej. Pozwany podniósł, że przedstawione przez powoda zaświadczenia lekarskie w tym przedmiocie zostały wystawione po wypadku, tj. w dniu 25 sierpnia 2010r. i 25 listopada 2010r. Ponieważ w chwili zdarzenia powód zaniechał obowiązku korzystania z pasów bezpieczeństwa, pozwany uznał przyczynienie powoda do zdarzenia w wysokości 50 %, skutkujące zmniejszeniem uznanej kwoty zadośćuczynienia do kwoty 15.000,00 zł. Strona pozwana zakwestionowała także datę początkową naliczania ustawowych odsetek podając, że w sprawach o zadośćuczynienie odsetki winny być zasądzone od daty wyrokowania.

W pismach procesowych z dnia 05 września 2012r. i 12 września 2012r. strona powodowa rozszerzyła żądanie pozwu w ten sposób, że domaga się zasądzenia: zadośćuczynienia w kwocie 20.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 października 2010r.; renty wyrównawczej za okres od 30 maja 2010r. do września 2012r. w kwocie 28.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu pisma rozszerzającego powództwo; renty wyrównawczej w kwocie 1.000,00 zł miesięcznie płatnej do 10-go dnia każdego miesiąca począwszy od października 2012r.; ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość wobec powoda za skutki wypadku z dnia 30 maja 2010r.; kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3.600,00 zł oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 34,00 zł. Uzasadniając żądanie zasądzenia renty strona powodowa podała, że w skutek doznanych obrażeń ciała w wypadku z dnia 30 maja 2010r. powód nie jest zdolny do wykonywania pracy zarobkowej. Przed wypadkiem powód pracował jako pracownik budowlany. W maju 2010r. przeszedł pozytywnie rozmowę kwalifikacyjną i miał zostać zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku pracownika budowlanego w firmie Handel – Usługi należącej do A. T. (1). Wynagrodzenie powoda miało kształtować się na poziomie wynagrodzenia średniej krajowej pracowników budowlanych. Z uwagi na doznane przez powoda obrażenia ciała w wypadku i brak zdolności do wykonywania pracy umowa nie została zawarta. Wypadek jest i pozostaje dla powoda znacznym ograniczeniem w sferze zawodowej. Powód nie może i zapewne nie będzie mógł podjąć żadnych prac wymagających siły i sprawności fizycznej, w tym przede wszystkim w zawodzie dotychczas wykonywanym. Wyłączone będą również zawody wymagające przemieszczania się (np. kierowca, przedstawiciel handlowy) oraz pozycji stojącej (np. sprzedawca). Wysokość renty wyrównawczej w kwocie 1.000,00 zł miesięcznie została oszacowana na podstawie średnich miesięcznych dochodów uzyskiwanych przez pracowników budowlanych w gospodarce narodowej w 2010r., które wyniosły około 2.500,00 zł brutto, jak i uzyskiwanych w województwie (...) w 2010r. na poziomie około 2.890,00 zł brutto.

Pozwany w piśmie procesowym z dnia 21 września 2012r. podał, że pismo rozszerzające żądanie pozwu otrzymał w dniu 17 września 2012r. i wniósł o oddalenie zgłoszonych żądań.

W piśmie procesowym z dnia 07 stycznia 2014r. strona powodowa podtrzymała dotychczas zgłoszone żądania, a ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 3.048,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu pisma rozszerzającego powództwo. Powyższe pismo zostało przesłane bezpośrednio do strony pozwanej, która odnośnie tego żądania nie zajęła stanowiska.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 30 maja 2010r. w W. doszło do wypadku drogowego. E. W. naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w taki sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,76 promila alkoholu we krwi, kierowała samochodem marki V. (...) o nr rej (...) i jadąc w kierunku ul. (...) na łuku drogi w prawo nie zachowała należytej ostrożności w wyniku czego zjechała na przeciwny pas ruchu, gdzie uderzyła czołowo w pojazd marki P. o nr rej. (...)

jadący prawidłowo w kierunku ulicy (...). W skutek tego zdarzenia kierujący pojazdem P., powód J. K. doznał obrażeń ciała. Za przestępstwo to kierująca samochodem marki V. (...) o nr rej (...) E. W. została skazana prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 17 lutego 2011r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 3 lat. Powyższy wyrok uprawomocnił się z dniem 25 lutego 2011r. Pojazd, którym kierowała sprawczyni zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie w pozwanym (...) S.A. w W..

W następstwie wypadku powód doznał obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego złamania stropu panewki prawego stawu biodrowego, zwichnięcia głowy kości udowej ku tyłowi. Bezpośrednio z miejsca zdarzenia powód został przewiezony do Szpitala Miejskiego w W., w którym umieszczono go w Oddziale O. – Urazowym. W Oddziale tym powód był leczony w okresie od 30 maja 2010r. do 02 lipca 2010r. Zastosowano leczenie w postaci wyciągu bezpośredniego. Leczenie przebiegało bez powikłań. Z Oddziału został wypisany w stanie dobrym, z zaleceniem kontroli w Poradni Urazowo – Ortopedycznej. Dalsze leczenie powód kontynuował w (...) oraz (...).

U powoda biegły ortopeda T. Z. rozpoznał: stan po zwichnięciu biodra prawego ze złamaniem stropu panewki stawu biodrowego prawego; niewydolny chód o kulach łokciowych; wtórną osteoartrozę stawu ze wskazaniem do alloplastyki biodra prawego; złamanie rzepki prawej z miernie nasilonym zespołem rzepekowo – udowym prawym, przy dobrej funkcji. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda w następstwie uszkodzeń ciała spowodowanych wypadkiem z dnia 30 maja 2010r. biegły określił na 32 %. Biegły stwierdził, że nie istnieje ryzyko pojawienia się innych skutków wypadku aniżeli opisane wyżej, konieczna jest jednak alloplastyka biodra prawego. U powoda mogą występować duże dolegliwości, jest on wykluczony z aktywności zawodowej, przewidywana jest też remisja bólu po alloplastyce biodra prawego. Powód jest niezdolny do wykonywania prostych prac domowych wyjąwszy te, które wykonywane są w pozycji siedzącej. Powód nie będzie mógł wykonywać pracy ciężkiej wysiłkowej, w tym zatrudnienia w charakterze pracownika na budowie. Po alloplastyce stawu biodrowego powód będzie mógł wykonywać pracę lekka siedzącą, nie wymagającą długotrwałego stania i chodzenia. Niemożliwa jest praca w ruchu, ciężka, fizyczna. Przeprowadzenie alloplastyki stawu pozwoli na polepszenie sprawności narządu ruchu, lecz nie na powrót do pracy fizycznej, wysiłkowej. Powód był osobą niesamodzielną w zakresie czynności samoobsługowych przez okres do ośmiu tygodni od zdarzenia. Był zależny w tym okresie od pomocy innych osób. Po tym okresie powód nie wymagał pomocy w zakresie pielęgnacji, czynności toaletowych, lecz nadal był niezdolny do takich czynności jak: sprząkanie mieszkania, sprawowanie zakupów, występowały istotne trudności z wychodzeniem poza obręb mieszkania. Z uwagi na specyfikę schorzenia konieczna była pomoc w takich czynnościach jak ubieranie butów, skarpetek. Przy tych czynnościach powód wymagał pomocy innych osób przez okres kolejnych ośmiu tygodni. Powód wymagał i nadal wymaga zaopatrzenia ortopedycznego w postaci kuli, a przy zaostrzeniu dolegliwości - kul łokciowych. Nasilająca się choroba zwyrodnieniowa biodra, z wpływem czasu nie zmniejszyła lecz nasiliła niewydolność chodu badanego.

Po opuszczeniu szpitala powód poruszał się o kulach. Przez kilka miesięcy wymagał przy wszystkich czynnościach życia codziennego pomocy osób drugich. Opiekowała się nim żona, córka, pomagała też dalsza rodzina. Powód nie potrafił sam wstać z tapczanu, dojść do łazienki lub kuchni, wymagał pomocy przy myciu. Czynności te sprawiały mu ból. Rodzina zawodziła go na rehabilitację. Powód nie mógł pogodzić się z faktem, że nie może pracować, wymaga pomocy osób drugich. Powyższe bardzo powoda frustrowało i negatywnie wpływało na jego stan psychiczny. Powód zrobił się bardzo nerwowy, często krzyczał, potrzebował pomocy, a nie chciał jej przyjmować.

Przed wypadkiem powód cierpiał na przepuklinę brzuszną. W związku z tym schorzeniem przeszedł operację w szpitalu Miejskim w W. w Oddziale (...) Ogólnej, w którym przebywał w okresie od 14 marca 2011r. do 29 marca 2011r. Biegły sądowy specjalista chirurg A. T. (2) stwierdził u powoda wolną, nawrotową przepuklinę brzuszną około – pępkową. Jest ona wskazaniem do jej operacyjnego zaopatrzenia z użyciem materiału syntetycznego do zamknięcia ubytku w powłokach brzusznych celem zminimalizowania ponownego nawrotu przepukliny. Umieszczenie przepukliny zarówno przed pierwszą operacją, jak i obecnie nie kolidowało i nie koliduje z ułożeniem pasów bezpieczeństwa w samochodzie, gdyż dolna część pasa przechodzi przez miednice, a więc znacznie poniżej przepukliny, natomiast górna część pasa przez klatkę piersiową – także w dość dużej od niej odległości. Gdyby hipotetycznie założyć, że w czasie wypadku komunikacyjnego w wyniku zapiętych pasów dojdzie do wzmocnienia tłoczni brzusznej i spowoduje to uwięźnięcie bądź pęknięcie przepukliny lub jej zawartości (jelita) to jest to uraz, który nie

zagroza w sposób bezpośredni życiu, a inne następstwa takiego – w przypadku nie zapięcia pasów bezpieczeństwa – mogą być śmiertelne. Poruszanie się z pomocą kul łokciowych przez powoda ma jednoznacznie negatywny wpływ na jego dolegliwości związane z występującą przepukliną powłok jamy brzusznej powodując jej stałe narastanie, a tym samym nasilenie istniejących objawów, dolegliwości bólowych i zagrożeń z możliwością jej uwięźnięcia i wskazaniem do pilnego zabiegu operacyjnego.

Powód J. K. z wykształcenia jest elektromonterem, natomiast przed wypadkiem pracował w charakterze pracownika budowlanego między innymi jako podwykonawca w firmie (...). Przed zdarzeniem z dnia 30 maja 2010r. powód przeszedł pozytywnie rozmowę kwalifikacyjną i miał podjąć pracę na stanowisku pracownika budowlanego w firmie Handel – Usługi należącej do A. T. (1).

Pełnomocnik powoda dokonał zgłoszenia roszczeń stronie pozwanej pismem z dnia 08 września 2010r. domagając się wypłaty zadośćuczynienia w kwocie 70.000 zł, zwrotu kosztów leczenia w wysokości 5.700,00 zł, zwrotu kosztów lepszego odżywiania w wysokości 1.500,00 zł. W dniu 08 października 2010r. przekazano pozwanemu dalszą dokumentację medyczną powoda. (k. 188 - 193).

Pozwany pismem z dnia 08 października 2010r. przyznał powodowi kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwotę 500,00 zł jako ryczałt na koszty związane z leczeniem. Następnie decyzją z dnia 02 listopada 2010r. pozwany zdecydował się przyznać powodowi łącznie kwotę 30.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia i 372,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki lecz z uwagi na zastosowanie instytucji przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody pomniejszył wskazane kwoty o 50 % oraz potrącił wcześniej wypłaconą kwotę 5.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. W rezultacie pozwany w związku z decyzją z dnia 02 listopada 2010r. wypłacił powodowi kwotę 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 186,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki. (k. 196 – 197)

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: dokumentów zawartych w aktach szkody komunikacyjnej (...) S.A. o nr (...); dokumentów zawartych w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim sygn. akt II K 500/10, w szczególności wyroku z dnia 17 lutego 2011r.; dokumentacji medyczna powoda (k. 161 – 184); oświadczeń A. T. (1) (k. 184 – 185), świadczenia A. C. (k. 186), zgłoszenia szkody osobowej z dnia 08 września 2010r. (k. 188 – 192), pisma powoda skierowanego do pozwanego z dnia 08 października 2010r. (k. 193), pism pozwanego (...) S.A. z dnia 08 października 2010r., 02 listopada 2010r. (k. 196 – 197); zeznań świadków: W. K. (k. 248 – 249), A. C. (k. 249 – 250), G. G. (k. 250 - 252), G. S. (k. 252 – 253), M. K. (k. 253 – 255); opinii biegłego sądowego T. Z. (k. 290 – 292, 318), opinii biegłych sądowych R. H. i A. T. (2) (k. 335 – 337), przesłuchania stron ograniczonego do przesłuchania powoda J. K. (k. 222 – 224).

Dowody z dokumentów urzędowych zostały sporządzone przez uprawnione osoby, w granicach ich kompetencji, a zatem były w pełni wiarygodne. Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły także niekwestionowane dokumenty prywatne, których prawdziwość nie budziła wątpliwości. Za w pełni wiarygodne Sąd uznał karty informacyjne leczenia szpitalnego i historii choroby powoda albowiem zostały sporządzone przez uprawnione organy w granicach ich kompetencji. Dokumenty te posłużyły do ustalenia przebiegu leczenia powoda J. K. i stanowiły podstawę do wydania opinii przez biegłych sądowych. Opinie te zostały przyjęte przez Sąd bez zastrzeżeń, gdyż zostały sporządzone zgodnie ze zleceniem Sądu, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności istotnych dla poczynienia niezbędnych ustaleń faktycznych. Opinie są spójne, zupełne i weryfikowalne z uwagi na jasność zawartych w nich treści. Nie istniały też wątpliwości co do wiedzy, fachowości lub bezstronności biegłych. Wiedza i doświadczenie zawodowe opiniujących oraz stanowczy charakter opinii przekonują, że zasadnym było poczynienie ustaleń na podstawie tych opinii. Zeznania świadków W. K., A. C., G. G., G. S., M. K. były logiczne i spójne, a w związku z tym wiarygodne i pomocne przy ustalaniu stanu faktycznego. Świadkowie w sposób jednoznaczny opisali stan zdrowia powoda po wypadku, przebieg jego leczenia, wpływ wypadku na aktywność życiową powoda. Dowód z przesłuchania stron – ograniczony do przesłuchania powoda – uzupełnił materiał dowodowy.

Sąd zważył, co następuje:

W ustalonym stanie faktycznym powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie art. 34 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152 z późniejszymi zmianami) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Pozwany przyznał, że ubezpieczał odpowiedzialność cywilną sprawcy wypadku komunikacyjnego, w którym w dniu 30 maja 2010r. poszkodowany został powód J. K.. Wina sprawcy zdarzenia z dnia 30 maja 2010r. E. W. została ustalona prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 17 litego 2011r. (sygn. akt II K 500/10). Ponieważ wypadek komunikacyjny polegał na zderzeniu czołowym dwóch pojazdów mechanicznych będących w ruchu to zgodnie z art. 436 § 2 k.c. naprawienie poniesionych szkód następuje na zasadach ogólnych, tj. zgodnie z art. 415 k.c.

Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa podniósł między innymi zarzut przyczynienia się powoda do powstania szkody, gdyż w chwili wypadku powód nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa.

Zgodnie z treścią przepisu art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. W świetle art. 362 k.c. o przyczynieniu się poszkodowanego można mówić jedynie w sytuacji, gdy jego określone zachowanie pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze szkodą; innymi słowy, gdy między tym zachowaniem a szkodą zachodzi związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c. Niewłaściwe zachowanie się poszkodowanego musi być adekwatną współprzyczyną, to znaczy, że skutek musi nastąpić w wyniku współdziałania dwóch przyczyn, jednej pochodzącej od zobowiązanego, a drugiej od poszkodowanego. Przekonujące jest zapatrywanie, że interpretacji art. 362 k.c. nie można dokonywać w oderwaniu od podstawy prawnej, z jakiej wywodzi się roszczenie odszkodowawcze. Przy odpowiedzialności na zasadzie ryzyka do zastosowania art. 362 k.c. - obok wymagania adekwatnego związku przyczynowego - wystarczy obiektywna nieprawidłowość zachowania się poszkodowanego. Jeżeli natomiast odpowiedzialność za szkodę oparta jest na zasadzie winy, nieodzowną przesłanką przyczynienia się poszkodowanego jest jego zawinienie. Okoliczność, że powód w chwili zdarzenia wyrządzającego szkodę nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa, nie stanowi samo przez się podstawy do przyjęcia, że przyczynił się on do zaistnienia wypadku i szkody, a tym samym do zmniejszenia należytego mu odszkodowania. Zastosowanie art. 362 k.c. może wchodzić w grę tylko w razie ustalenia, iż okoliczność ta miała wpływ na powstanie lub rozmiar szkody. W toku niniejszego postępowania pozwany nie przedstawił żadnych dowodów, które wskazywałyby, iż powód przyczynił się do powstania szkody, w szczególności nie wykazał pozwany, że gdyby powód miał zapięte pasy bezpieczeństwa to szkoda jakiej doznał byłaby mniejsza. Dodać należy, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 roku, I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Okoliczność podnoszona przez pozwanego wymagała zdaniem Sądu opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych względnie opinii lekarza z zakresu medycyny sądowej. Opinie te pozwoliłyby ustalić czy - a jeżeli tak to jaki - był związek przyczynowo skutkowy pomiędzy brakiem zapiętych przez powoda pasów bezpieczeństwa a rozmiarem doznanej szkody. Z tych przeto względów Sąd nie uwzględnił podniesionego przez pozwanego zarzutu przyczynienia się powoda do powstania szkody.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią kwotę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Podstawę żądania zadośćuczynienia stanowi przede wszystkim konsekwencja uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia w postaci krzywdy, czyli cierpienia fizycznego i psychicznego. Do cierpień fizycznych zalicza się przede wszystkim ból i podobne do niego dolegliwości. Cierpieniem psychicznym będą ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zszpecenia, konieczności zmiany sposobu życia czy nawet wyłączenia z normalnego życia (por. wyrok SN z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98,

LEX nr 50824). Ponieważ celem zadośćuczynienia pieniężnego jest złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych, dlatego zadośćuczynienie obejmuje wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości. Dlatego w orzecznictwie przyjęto, że zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować zarówno cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, czas ich trwania, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości, a więc prognozy na przyszłość (por. wyrok SN z dnia 18 maja 2004r., IV CK 357/03, LEX nr 584206). Na pojęcie krzywdy z kolei składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpień psychicznych (por. wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027). Zadośćuczynienie, choć niewątpliwie zawiera w sobie funkcję represyjną, nie jest karą, lecz sposobem naprawienia krzywdy. Jego celem jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (a więc prognozy na przyszłość). Ustawodawca wskazał, że suma pieniężna przyznana tytułem zadośćuczynienia ma być „odpowiednia”, nie sprecyzował natomiast zasad ustalania jej wysokości. O wysokości zadośćuczynienia decyduje szereg okoliczności, a mianowicie: rozmiar doznanej przez poszkodowanego krzywdy, stopień i czas trwania cierpień fizycznych i moralnych poszkodowanego, trwałość czy też nieodwracalność skutków urazu (kalectwo, oszpeccenie), przebieg zdarzenia podczas, którego doszło do wyrządzenia krzywdy, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego. Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Powinno być adekwatne nie tylko do rozmiaru krzywdy, ale także sytuacji majątkowej stron, aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa.

W wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 30 maja 2010r. powód doznał wieloodłamowego złamania stropu panewki prawego stawu biodrowego i zwichnięcia głowy kości udowej ku tyłowi. Powód od chwili wypadku znajduje się pod opieką lekarzy zapewniających mu właściwą opiekę medyczną, w szczególności rehabilitację zwiększającą szanse na choćby częściowy powrót do stanu sprzed wypadku, jednakże rokowania co do jego stanu zdrowia są niepewne. W związku z powstaniem pourazowych zmian zwyrodnieniowych prawego stawu biodrowego powód przeszedł operację endoprotezy stawu biodrowego. Powód cały czas zmuszony jest do poruszania się przy pomocy kul łokciowych. Chód powoda jest asymetryczny, niewydolny, o kulach z utykaniem na kończynę dolną prawą, przy poruszaniu się powoda o jednej kuli niewydolność chodu narasta. Dolegliwości bólowe biodra powoda przy każdym ruchu narastają. Biegły sądowy ortopeda podał, że zmiany w zakresie przywrócenia sprawności narządu ruchu sprzed wypadku nie są możliwe, nawet po przeprowadzeniu zabiegu alloplastyki biodra prawego. Na obecnym etapie dolegliwości powoda są duże. Powód jest wykluczony z aktywności zawodowej, przewidywana jest remisja bólu po alloplastyce biodra prawego. Nie jest on w stanie wykonywać nawet prostych prac domowych. Poruszanie się przy pomocy kul łokciowych ma jednoznacznie negatywny wpływ na dolegliwości związane z występującą przepukliną powłok brzusznych. Niewydolność chodu powoduje stałe narastanie przepukliny, a tym samym nasilenie istniejących objawów, dolegliwości bólowych, i zagrożeń z możliwością jej uwięźnięcia. Nie może budzić żadnych wątpliwości, że doznane obrażenia ciała w znacznym stopniu ograniczyły aktywność powoda zarówno w sferze zawodowej, jak również rodzinno – życiowej.

Mając powyższe na względzie i uwzględniając wiek powoda, procentowy uszczerbek na zdrowiu, rodzaj i rozmiar doznanych obrażeń, stopień i rodzaj cierpień fizycznych i psychicznych, intensywność (natężenie, nasilenie) oraz czas trwania tych cierpień, stopień doznanego kalectwa, nieodwracalność niektórych następstw uszkodzenia ciała, skutki uszczerbku w zdrowiu powoda aktualne oraz ryzyko ich utrzymania się w przyszłości - Sąd uznał, że powództwo o dalsze zadośćuczynienie w kwocie 45.000,00 zł zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (ust. 1). W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń

albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania (ust.2). W orzecznictwie pojawiły się poglądy, iż odsetki opóźnienia przy zasądzeniu zadośćuczynienia należą się od daty wyrokowania, jednakże zdaniem Sądu pogląd ten, zważywszy na treść powołanego wyżej art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, nie odnosi się do zobowiązanego, którym jest ubezpieczyciel (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005r. I CK 7/2005 LexPolonica 1526282). Ponadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 listopada 2009 r. II CSK 257/2009 (LexPolonica nr 2300297) podał, że „ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej i efektywnej likwidacji szkody ubezpieczeniowej. Wymóg ten odnosi się także do sytuacji określonej w art. 817 § 2 k.c., a więc przypadku, w którym zachodzi konieczność przedłużenia postępowania likwidacyjnego. Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku ubezpieczyciel - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 k.c.) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Obowiązku tego nie może przerzucić na inne podmioty, w tym uprawnionego do odszkodowania. Nie może też wyczekiwać na prawomocne rozstrzygnięcie sądu. Bierne oczekiwanie ubezpieczyciela na wynik toczącego się procesu naraża go na ryzyko popadnięcia w opóźnienie lub zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego. Rolą sądu w ewentualnym procesie może być jedynie kontrola prawidłowości ustalenia przez ubezpieczyciela wysokości odszkodowania (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 stycznia 2000 r. III CKN 1105/98 OSNC 2000/7-8 poz. 134, z dnia 19 września 2002r. V CKN 1134/2000 Monitor Prawniczy 2006/3 str. 149 i z dnia 15 lipca 2004r. V CK 640/2003 LexPolonica nr 367700).” W rozpoznawanej sprawie powód zgłosił szkodę osobową pozwanemu pismem z dnia 08 września 2010r., w którym domagał się m. in. zadośćuczynienia w kwocie 70.000,00 zł. W związku z powyższym ustawowe odsetki od kwoty 20.000,00 zł zasądzono po upływie 38 dni, po dniu w którym przesłane zostało do pozwanego pismo zawierające żądanie wypłaty zadośćuczynienia.

W pismach procesowych z dnia 05 września 2012r. i 12 września 2012r. pełnomocnik powoda rozszerzył żądanie pozwu, w tym również co do wysokości zadośćuczynienia. Pismo zawierające rozszerzenie żądania pozwu pełnomocnik powoda przesłał na adres pełnomocnika pozwanego dołączając do pisma procesowego skierowanego do Sądu dowód jego nadania listem poleconym. Przepis art. 193 § 2¹ k.p.c. stanowi, że z wyjątkiem spraw o roszczenia alimentacyjne zmiana powództwa może być dokonana jedynie w piśmie procesowym. Z kolei z przepisu art. 193 § 3 k.p.c. wynika, że jeżeli powód występuje z nowym roszczeniem zamiast lub obok pierwotnego to skutki zawisłości sporu rozpoczynają się z chwilą, w której roszczenie to powód zgłosił na rozprawie w obecności pozwanego, w innych zaś wypadkach – z chwilą doręczenia pozwanemu pisma zawierającego zmianę i odpowiadającego wymaganiom pozwu. Pismo procesowe, którym następuje rozszerzenie powództwa pełni rolę pozwu i z tej przyczyny do takiego pisma stosuje się odpowiednio art. 187 k.p.c. W przepisie art. 132 § 1¹ k.p.c. nie zostało wymienione pismo zawierające zmianę powództwa, zatem nie stosuje się do jego doręczenia zasady, o której stanowi art. 132 § 1 k.p.c. Wskazane powyżej pisma procesowe nie zostały doręczone zgodnie z wyżej wskazanymi wymaganiami, tym niemniej pozwany w piśmie procesowym z dnia 21 września 2012r. (k. 214 – 215) zajął stanowisko co do zgłoszonych żądań, zatem wdał się w spór co do tych roszczeń. Ponadto w piśmie tym pozwany przyznał, że w dniu 17 września 2012r. otrzymał pismo rozszerzające żądanie pozwu. W związku z powyższym Sąd uznał, że roszczenia zgłoszone w pismach procesowych z dnia 05 września 2012r. i 12 września 2012r. winny zostać rozpoznane w niniejszym postępowaniu. Zatem ustawowe odsetki od dalszego zadośćuczynienia w kwocie 25.000,00 zł zasądzono po upływie 30 dni od dnia doręczenia pełnomocnikowi pisma rozszerzającego żądanie pozwu, tj. od dnia 18 października 2012r.

W tym miejscu dodać należy, że również kolejne pismo zawierające rozszerzenie żądania pozwu z dnia 07 stycznia 2014r., w którym zgłoszono żądanie zasądzenia zwrotu kosztów opieki w kwocie 3.048,00 zł zostało przesłane przez pełnomocnika powoda bezpośrednio do pełnomocnika pozwanego. Odnośnie tego żądania strona pozwana nie zajęła stanowiska, zatem Sąd uznając, że nie nastąpiła zawisłość sporu co do tego żądania pozostawił je bez rozpoznania.

Przepis art. 444 §2 k.c. stanowi, że jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Roszczenie o rentę przysługuje poszkodowanemu w razie:

- całkowitej lub częściowej utraty przez niego zdolności do pracy zarobkowej;
- zwiększenia się jego potrzeb;
- zmniejszenia się jego widoków powodzenia na przyszłość.

Wymienione następstwa powinny mieć charakter trwały (co nie oznacza, że nieodwracalny). Każda z tych okoliczności może stanowić samodzielną podstawę zasądzenia renty, jednakże konieczną przesłanką jest powstanie szkody bądź to w postaci zwiększenia wydatków, bądź to zmniejszenia dochodów. Renta przewidziana w art. 444 k.c. nie ma charakteru alimentacyjnego, lecz wyłącznie odszkodowawczy i przesłanką jej ustalenia nie może być koszt utrzymania osoby poszkodowanej, ale wyłącznie odszkodowanie za utratę zdolności do pracy (za utratę zarobków) oraz odszkodowanie za zwiększenie się potrzeb poszkodowanego na skutek wyrządzenia mu szkody na zdrowiu (por. Sąd Najwyższy w wyroku z 20 grudnia 1977 roku., IV CR 486/77, niepubl.). Okoliczność, że poszkodowany w chwili wyrządzenia mu szkody nie pracował zarobkowo, nie uzasadnia oddalenia żądania renty, jeżeli będzie usprawiedliwiony wniosek, że w normalnym rozwoju wypadków, gdyby nie doznał szkody, podjąłby pracę zarobkową. W przypadku renty mającej na celu naprawienie szkody polegającej na nieosiągnięciu zarobków i innych korzyści majątkowych, jakie poszkodowany mógłby osiągnąć w przyszłości, gdyby nie doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia dla prawidłowej oceny zasadności roszczenia o rentę odszkodowawczą konieczne jest ustalenie i porównanie wysokości średnich zarobków poszkodowanego osiągniętych przed wypadkiem z wysokością takich zarobków, jakie poszkodowany osiągnąłby, gdyby nie uległ wypadkowi, a nie jakie faktycznie osiąga po wypadku.

Powód z zawodu jest elektromonterem, jednakże przed wypadkiem pracował dorywczo jako budowlaniec, zaś w chwili wypadku nie był nigdzie zatrudniony. Z materiału dowodowego w sprawie zebranego, w szczególności oświadczenia A. T. (1) oraz zeznań świadków wynika, że przeszedł on pozytywnie rozmowę kwalifikacyjną i miał podjąć pracę na stanowisku pracownika budowlanego. Z opinii biegłych sądowych, w szczególności opinii biegłego T. Z. jednoznacznie wynika, że w skutek doznanych obrażeń ciała w wypadku z dnia 30 maja 2010r. powód nie jest zdolny do wykonywania pracy zarobkowej. Po alloplastyce stawu biodrowego powód będzie mógł wykonywać pracę lekką, siedzącą, nie wymagającą długotrwałego stania i chodzenia. Niemożliwa jest praca w ruchu, ciężka, fizyczna. Przeprowadzenie alloplastyki stawu pozwoli na polepszenie sprawności narządu ruchu, lecz nie na powrót do pracy fizycznej, wysiłkowej. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że powodowi przysługuje renta nie tylko z uwagi na utratę zdolności zarobkowych, ale także zmniejszenia się jego widoków na przyszłość. Mając na względzie wysokość średnich miesięcznych dochodów uzyskiwanych przez pracowników budowlanych, a także wysokość minimalnego wynagrodzenia - Sąd uznał, że żądanie zasądzenia renty wyrównawczej w wysokości 1.000 zł miesięcznie zasługuje na uwzględnienie. Powyższą rentę Sąd skapitalizował za okres od 30 maja 2010r. do 28 lutego 2015r. co dało kwotę 57.000,00 zł i od powyższej kwoty zasądził ustawowe odsetki od dnia wyroku, tj. od dnia 03 marca 2015r., oddalając powództwo co do odsetek od poszczególnych kwot renty zgłoszonych przez powoda począwszy od października 2012r. Od marca 2015r. Sąd zasądził bieżącą rentę wyrównawczą w kwocie 1.000 zł płatną do dnia 10 – go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat.

Ustalenie odpowiedzialności za przyszłe następstwa wypadku jest oparte na art. 189 k.p.c., a zatem jego podstawą winno być istnienie interesu prawnego po stronie osoby żądającej ustalenia. Wskazać trzeba, że przesłankami świadczącymi o istnieniu interesu prawnego jest potrzeba stworzenia stanu powagi rzeczy osądzonej, co do zasady odpowiedzialności i jej zakresu oraz ułatwienia przyszłego postępowania dowodowego. Nie ulega wątpliwości, że w rozpoznawanej sprawie wszystkie te przesłanki zostały spełnione. U powoda biegły ortopeda T. Z. rozpoznał: stan po zwichnięciu biodra prawego ze złamaniem stropu panewki stawu biodrowego prawego; niewydolny chód o kulach

łokciowych; wtórną osteoartrozę stawu ze wskazaniem do alloplastyki biodra prawego; złamanie rzepki prawej z miernie nasilonym zespołem rzepekowo – udowym prawym. Biegły stwierdził, że nie istnieje ryzyko pojawienia się innych skutków wypadku aniżeli opisane wyżej, konieczna jest jednak alloplastyka biodra prawego. Obecnie powód przeszedł już powyższą operację, jednakże ewentualne następstwa uszkodzenia stawu biodrowego wymagały ustalenia odpowiedzialności pozwanego za dalsze skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 30 maja 2010r., które mogą ujawnić się u powoda w przyszłości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.434 zł obejmującą wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego adwokatem wynikające z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 461) wraz z należną opłatą skarbową od pełnomocnictw. Dodać należy, że zgodnie z § 4 ust. 2 powołanego rozporządzenia w razie zmiany w toku postępowania wartości przedmiotu sporu stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmieniona, poczynając od następnej instancji.

Powód był zwolniony od kosztów sądowych w całości. W związku z tym, że pozwany przegrał sprawę w całości, Sąd - na podstawie art. 83 i art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych - nakazał pobrać od pozwanego opłatę sądową w kwocie 5.700,00 zł oraz wydatki na opinie biegłych sądowych, z uwzględnieniem wpłaconej przez niego zaliczki - łącznie kwotę 6.207,37 zł.

R., dnia 10 marca 2015r. SSO Katarzyna Banko